

Polgár Ferenc Lakcímigazolása

Polgár Ferenc

Alle Wohnanschriften der letzten 20 Jahre mit Zeitangabe von wann bis wann innerhalb und ausserhalb von Österreich :

Dessewffy-u 39.	Budapest	von : IX. 1937	bis: IX. 1947
(Strasse u. No.)	(Ort)	(Monat, Jahr)	(Monat, Jahr)
Elemér-utca 16.	Budapest	IX. 1947	IX. 1950
(Strasse u. No.)	(Ort)	(Monat, Jahr)	(Monat, Jahr)
Elemér-utca 17.	Budapest	XII. 1950	I. 1952
(Strasse u. No.)	(Ort)	(Monat, Jahr)	(Monat, Jahr)
Dessewffy-u 39.	Budapest	I. 1952	XII. 1952
(Strasse u. No.)	(Ort)	(Monat, Jahr)	(Monat, Jahr)
MARIAHILFERSTRASSE 167	Wien	XII. 1952	I. 1957
(Strasse u. No.)	(Ort)	(Monat, Jahr)	(Monat, Jahr)
OTTO BAUER GASSE 25	Wien	I. 1957	—
(Strasse u. No.)	(Ort)	(Monat, Jahr)	(Monat, Jahr)
(Strasse u. No.)	(Ort)	von : (Monat, Jahr)	bis: (Monat, Jahr)
(Strasse u. No.)	(Ort)	von : (Monat, Jahr)	bis: (Monat, Jahr)
(Strasse u. No.)	(Ort)	von : (Monat, Jahr)	bis: (Monat, Jahr)

Ez a formanyomtatvány Bécsben készült, ahol többek között azt is igazolnunk kellett, hogy a háború után milyen lakcímeiken voltunk bejelentve. A Dessewffy utcában férjem szülei laktak, innen disszidáltunk, az Elemér utcában az anyukám élt a nővéremmel. Az utolsó két cím már a bécsi ideiglenes lakhelyünk volt. 1956-ban [lásd: 1956-os forradalom] megért bennünk az elhatározás, hogy elmegyünk. Egy-két aktatáska, pizsama, mackóruha és egy nagyon vastag télikabát, egy váltás fehérnemű, és amennyire lehetett, felöltöztünk. A kimenetel félelmetes volt. Ha jól emlékszem, egy fényképezőgép volt, amiért valaki segített ebben. A férjemnél volt valamennyi forint, az apósom pedig adott egy gyűrűt, ha akármilyen történik velünk, akkor legyen, talán azzal tudunk majd valamit csinálni. A nyugati határ felé menet a vonaton nem volt semmi probléma, aztán egy este, ahogy mentünk, magyar katonákkal találkoztunk, akik semmi különösebb dolgot nem csináltak, csak megkérdezték, hogy hova megyünk. Hát, ugye a határra. Nem lehetett ott mást mondani. Azt kérdezte az egyik, hogy hát miért akarunk elmenni. A férjem azt válaszolta, hogy Kádár elvtárs azt mondta, hogy aki menni akar, az menjen. Persze ez nem volt ilyen egyszerű, de nem haragudtak meg érte. Félrement a férjem ott valamelyikkel, megbeszélték, hogy átsegítenek. Szóval vállalkozott valaki -- biztos volt, aki tudott pénzt adni, lehet, hogy a férjem is tudott valamit adni --, hogy az időközben hat-nyolc fővé verbuválódó csoportunkat átsegíti az osztrák határon. Megérkeztünk Bécsbe, megvolt a cím, hogy hova megyünk, nagy viszontagságok között el is értünk oda. Ezeket az embereket nagyon jól ismertük, mert a testvérem Árpád nevű volt élettársának a testvéréről volt szó, aki Bécsben élt a férjével, aki rendőr volt, és a három fiával. Hozzájuk mentünk, nem hiszem, hogy tudták, hogy menni fogunk. Örülni örültek, de nem nagyon tudtak nekünk segíteni, mert egy szoba-konyhás lakásban laktak öten. A három kamaszfiú -- a két

idősebb már dolgozott --, a papa és a mama. Megpróbáltak nekünk segíteni azzal, hogy elvittek egy közeli iskoláig, ahol ideiglenes szálláshelyet rendeztek be, de inkább elindultunk vissza, Bécs belvárosa felé. Mire beértünk, minden valamire való szállás tele volt magyarokkal. A Mariahilferstrasse környékén és a pályaudvaron megnéztük a kiírásokat, mindenfelé járkáltunk, és egyszer csak valahogy a rendőrségre kerültünk, késő este, tíz óra volt, és bementünk, hogy tudnak-e valamiben segíteni. Azt mondták, hogy csak abban, ha ott maradunk reggelig. Aztán gondoltuk, hogy hova menjünk. De ott aztán nagy kín volt, mert a férjemnek máshova kellett mennie. Éjfélig ültünk, amíg ujjlenyomatot, adatokat és mindent vettek rólunk, és akkor Évivel elmentem a női szakaszba. Az éjszakára bevitt utcalányok társaságában töltöttük az éjszakát, a férjem pedig a férfi részlegben. Reggel ötkor engedtek ki, az egész éjjelt átsírtam, Évi vigasztalt. Nem tudom, valahogy rám tört az, hogy mit tettem, és hogy kidobtuk magunkat a világba. Reggel, mikor már a férjemmel összetalálkoztam, már nyugodtabb voltam, mert az is izgatott, hogy mikor engednek ki, és hogy fogunk újra találkozni. És akkor elkezdünk keresni, és találtunk is a Westbahnhof mögött, eléggé kétes helyen egy szállást. A Schönbrunnba vezető út mentén volt egy szálloda, voltak már benne magyarok, és tudtak is nekünk adni egy szobát, ahol volt mosdó is. Szegény gyerekemet hideg vízben mostam le a mosdóban óvatosan, és egy nagyon tiszta, nagyon szép ágyba tudtam betenni. Ez volt akkor a legfontosabb. És akkor mi is lefeküdtünk aludni. És másnap elindult az élet, mentünk Bécsbe megkeresni azokat a helyeket, ahol útbaigazítanak, ahol valami ennivalót szerezhettünk. A férjem szülei addigra már, gondolom, értesítették valamilyen módon a férjem Venezuelában élő testvérét, hogy Bécsben vagyunk, így 1956 telén már a sógornőm tudta, hogy megyünk, és nagyon boldog volt, mert ő már nagyon vágyódott egy közvetlen családtag után.